

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1806

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

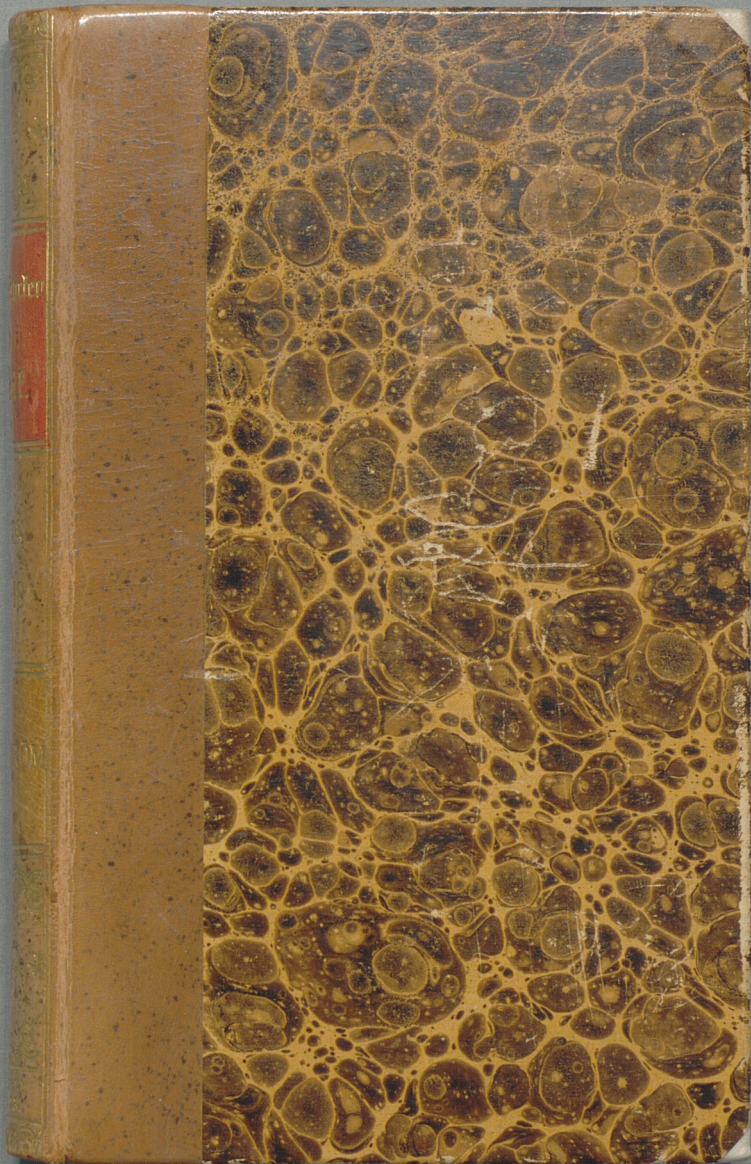
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

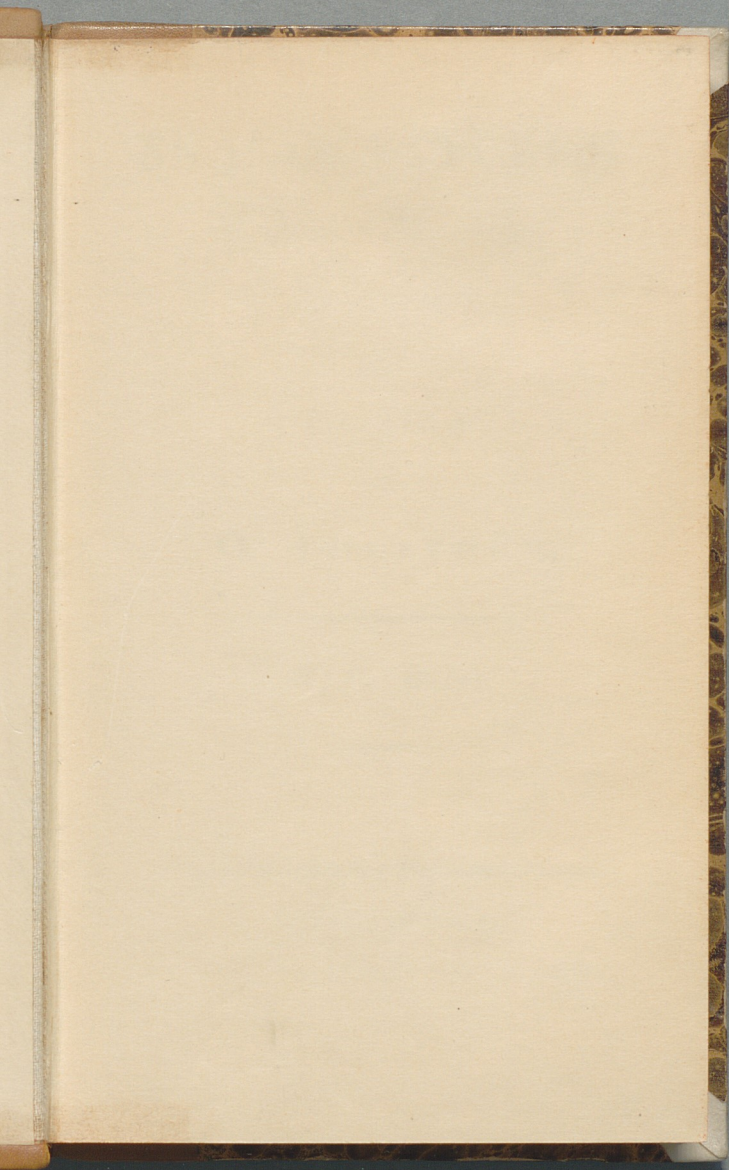

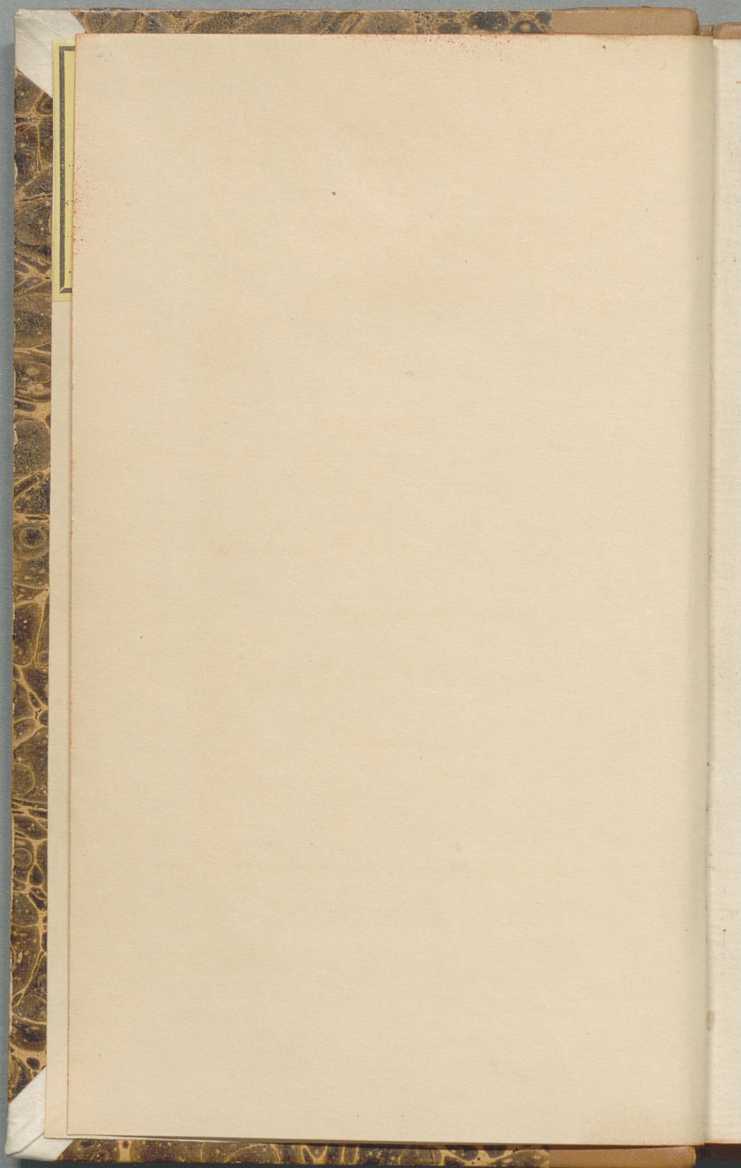
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Sg. 17.

Saml.

Ex. A

SKALDE-STYCKEN

Satta i Mufik,

Samlade

och

Utgifne

af

O. ÅHLSTRÖM.

XIV. Delen.

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOH. P. LINDH, 1806.

SKALDESTYCKEN

Såra i Blod

Samtids

och

Uglande

O. Å. S. H. O. M.

XIV. 1844

STOCKHOLM

Tryckt hos P. Åberg & Co.

N:o 1.

VID H. K. H. STORFURSTENS
AF FINLAND
CARL GUSTAFS DÖD.

Jordens grunder skakas, som des's folk,
Jordens barm, som hennes yta, brinner;
Undan Maktens svärd och Svekets dolk,
Fridens ande förjande försvinner.

Ja, bland dödlige Han främling var;
Evigst af dem kallad och förskjuten,
Till sitt ursprungsländ han återfar,
Till det enda, der hans helgd var njuten.

Under skepnad af en Kungafon,
Känke flydde Han ock Thules stränder;
Himlen ryckte, obevekt, sitt lån
Ur den bedjande Nationens händer.

Klagoljud från Gustafs toma borg
Skalla till de lyckligare kuster,
Der Hans blickar, skingrade hvar sorg,
Der Hans hjerta än ej rönt förluster.

Stark, men mencklig — lider Han sin lott;
 I Hans öga dessa tårar blänka,
 Som en stor och manlig Konung blott,
 Åt sin ättling och sitt folk kan skänka.

Sökande en älskad vålnads fjät,
 Sverges Drottning står i Sorgens flöja,
 Kring des hilda, ljusa Majestät,
 Smärtan famlar moln — att det förhöja.

Dödens stormvind härjande gick fram,
 Blinda, underbara ödets delning!
 O! hvi föll, af en så dyrkad Stam,
 Denna lofvande och kära telning.

Unge Prins! din lefnads morgondag
 Redan fås ett högre värde båda;
 Rosens outvecklade behag
 I den friska knoppen sig förråda.

Född att älskad bli — och fäll deraf,
 Hvilket hopp för dig och dina bygder!
 Redan känslan Dig sitt uttryck gaf,
 Och bland menlös glädje grodde dygder.

Säkert

Säkert var ej denna Verld för dig.
 Kort hon ägde, hvad hon länge saknar;
 Och från lifvets dröm, som skingrat sig;
 Nyfödd, Du till lifvets visshet vaknar.

Döden kom att, vänlig utan hat,
 Varfamt Dig från Modersstammen skära;
 Flyttad till ett mildare klimat,
 Du odödlighetens frukt skall bära.

Från den rymd, CARL GUSTAF, der
 Du ler,
 Himmelskt skön — från Stjernors ljusa
 bana,
 Blicka, Fridens Genius, till oss ner,
 Eller sväfv, Segrens, kring vår sanna!

ÅRFARENHETEN.

Jag kom i världen och jag trodde,
 Att fällheten för mig var gjord;
 Att der blott goda menckjor bodde;
 Att löfte var ej endast ord.
 Jag trodde möda var en lek —
 Att vänkap var forutan svek —
 Att tisteln ej bland rofor grodde.

Se denna Morgon, lugn och stilla,
 Förmörkad af en stormig dag.
 Och tårar på den kinden trilla,
 Der löjet spridde sitt behag.
 Min blindhet och min oskuld-tid,
 Det var en Himmel, full af frid:
 En tjufande och flyktig villa.

Jag längre fram på banan hunnit;
 Jag är bekant med ondt och godt;
 Och jag med smärta alltid funnit
 Den känslöfles svåra lott.

Jag

Jag ville vara hård och kall
 Som jern, som marmor och kristall;
 Då mera lugn jag hade vunnit.

På Seklers vingar flyga åren;
 Nog flutar detta en gång fig.
 Den svarta kistan uppå båren,
 Till tålmod uppmanar mig.
 Vi känna af ärfarenhet,
 Att efter Vinterns vidrighet,
 Vi återse den blida Våren.

TILL DEN BORTFARNA.

Hvad längtan gör mig tiden lång,
Då jag min Vän ej finner!
Hvad allt är ledsamt — lek och fång,
Och hvad mig tjufta mången gång,
Nu till mitt hjerta mer ej hinner,
Förr'n jag ser min Vän
Hos mig igen.

Vid fjön på gröna kullens spets
Jag någon qväll uppstiger:
Men intet lif i denna krets,
Jag vänder om och bara leds,
Och bara suckar, ber och tiger:
O att dock min Vän
Kom snart igen!

O! deffa dagars lif består
 Af långa mörka tider;
 Minuter dröja liksom år;
 Jag åker, feglar, läser, går,
 Och lika långsamt dagen skrider.
 Bästa, bästa Vän
 Kom snart igen!

Ack skynda, föta! skynda då!
 Jag skall få tacksam vara.
 Jag alltid vid din hand skall gå,
 Skall älska dig så mycket få:
 Och far jag bort, så skall jag fara
 Samma dag igen
 Hem till min Vän!

TILL DEN HEMKOMNA.

Skynda, kom att i min famn,
 Lyckligt hem tillbaka lända!
 Ändtlig slipper jag då fända
 Toma fuckar till ditt namn.

Aldrig mera från min famn
 Skall du fly, och jag ej fända
 Toma fuckar till ditt namn.

Hvilket grymt *Farväl* det var,
 Hvilka moln min himmel höljde!
 Gäldjen dig på flykten följde;
 Saknaden blef ensam qvar.

Gruffligt detta affked var;
 Glädjen dig på flykten följde;
 Sorgen blott hos mig blef qvar.

Se'n jag gick på elfvens strand,
 Der, vid månans silfverstrimma,
 Jag så mången aftontimma
 Vandrat med dig hand i hand.

Men

Men jag fann nu ingen hand,
 Ingen Vän i qvällens timma,
 Der jag gick vid elfvens strand.

Då du glad och lycklig var,
 Mellan nöjets armar buren;
 Glädjen, vänligheten, naturen,
 Allt förnöjde dina dar;

Då, för mig, som ensam var,
 Intet fanns uti naturen,
 Som förnöjde mina dar.

Och med oro mången gång
 Jag om dina nöjen drömde,
 Tänkte vifst, att du mig glömde
 Mellan lekar, dans och fång:

Men bland lekar, dans och fång
 Du likväl mig icke glömde,
 Fast jag drömde't någon gång.

Nej — du har mig icke glömt,
 Bäst jag den försvundna gråter,
 I min famn du hastar åter,
 Och mig älskar lika ömt.

Den

Den mig älskar lika ömt,
Och sig skyndar till mig åter,
Har vifst aldrig mig förglömt.

Och nu är all sorg förbi!
Vid din hand och vid ditt hjerta
Glömmer jag min lidna smärta,
Och skall åter lycklig bli —
All min sorg är nu förbi!
Vid din hand och vid ditt hjerta
Skall jag evigt lycklig bli.

Skynda då att i min famn,
Lyckligt hem tillbaka lända.
Jag skall mer ej nödgas fända.
Toma suckar till ditt namn —
Aldrig mera från min famn
Skall du fly, och jag ej fända
Toma suckar till ditt namn.

5.

 DRYCKES - VISA.

Då fagnaden, forgen och qvalen
 förtära din styrka och kraft,
 O, fatta den fyllda pokalen,
 och dränk dem i drufvornas saft!
 Förgäfves Stoiken predikar:
 Bär plågan i okrossadt bröst —
 blott vinet med ödet förlikar,
 och skapar i olyckan tröst.

Blott drufvan med måttlighet njuten,
 upptänder ett utslöcknadt hopp,
 ger vingar åt forgsna minuten,
 och dröjer den glädtigas lopp;
 strör blomster kring törniga fälten,
 ger veklingen styrka och mod,
 förmildrar det vilda hos hjelten;
 han släcker sin törst — ej med blod.

Ur Bålen du munterhet hämtar
 vid slutet af mödornas dag,
 då forglös och glättig du skämtar
 i Vänners förtroliga lag;

Du

du äger den stund icke minne
 för oförrätt, illka och harm;
 du har blott för vänskapen sinne,
 för den blott din känsla är varm.

Fyll glaset ur rykande bålen,
 och klinga kring laget och fjung!
 den *Första* uppriktiga skålen,
 tillhöre vår älskade Kung!
 den *Andra* vår Vård och Världinna!
 den *Tredje* jag helgar åt Dig,
 Du enda! som låtit mig finna
 Att fällhet fanns äfven för mig: —

För Er, mina Vänner! den *Fjerde*
 i botten af mig blifver tömd —
 fullkomligt jag känner Ert värde,
 jag aldrig af Er blifvit glömd.
 Den *Femte* Dig ägnas, hvars hjerta
 är känsligt för uslingens nöd,
 som mildrar olyckligas smärta
 och räcker den hungrande bröd.

Den Sjette — Nej! den jag ej töm-
mer,

Den skulle mig hölja med blygd;
Ve den, som vld Bålen förglömmet,
att måttan i allt är en dygd!

Den som icke förr vet att fluta,
än domnad af Drufvornas makt,
han är icke värd att dem njuta,
och njute dem med vårt förakt!

Ponerå, att detta välsignade lån,
 Go vänner, ofs Himlen ej gifvit,
 Vi törstat ihjel — eller ockfå till ån
 Man ofs, likfom boskåpen, drifvit.
 Och att på kalafer ta glåfet med tån,
 Tånk! hvilken befvårlig manöver!
 Ett ben blott att hvila sig på, i den
 mån
 Man till och med fyra behöfver.

När ålskårn med hjertat och kinden
 i brand
 För Flickån förklarår fin lågån,
 Hon blygsamt förfror åt sin tryckånde
 Hand
 Det fvar hennes läppår ej vågån;
 När Tant, att af dem snappa upp nå-
 gon fras,
 Bestållsamt i dörrårnår springer,
 Och mållöfår tror dem — hvad Gum-
 man bedras!
 Dån ha de en munn på hvart finger.

Sift, Bröder! en Skål för det Land
vi bebo:

Ett handslag i Göthernas Länder
Var trohetens löfen — och Göthernas
tro

Var bergfast — som Göthernas händer.
Gen Handen och klingom och drickom
dets skål

Och prifom den himmelska gåfva,
Som Vänkapen, Kärleken, Vingudens
Bål

Och Snillet förenade lofva.

7.

VISA.

Harmoni! du milda styrka!
 Och du Gud, som Skalder dyrka,
 Höjen Snilletts röst! ::
 Ack! förenen Er förmåga!
 Edra famljud tände låga
 I mitt tjufta bröst. ::

Bacchus! du, som prydd med rankan,
 Lifvar känslan, döfvar tankan,
 Glad din Bål jag fer. ::
 Dubbel fröjd den mig bereder,
 När den skönhet jag tillbeder
 Mig des Nektar ger. ::

Men, o du, hvars Makt sig sträcker
 Lika långt som Verlden räcker,
 Kärlek! från din hand ::
 Må en Pil den feger vinna,
 Att min älskade Corinna
 Antar dina band! ::

Må hon mot den ömhet fvara,
 Som jag henne vill förklara,
 När jag Lyran tar! :,:
 Mätte ock mitt glada öra
 I defs ljufva Sång få höra
 Minå Suckars fvar! :,:

Se'n min dag hos Er förflutit,
 Glädjens Gudar! Sen jag njutit
 Nöjen tufenfalt! :,:
 Sömnens Gud! kom mig till möte
 Och lät mig i drömmens sköte
 Återfinna allt. :,:

Och, nöjd att krigets konst, om ej defs
 lager, fkörda,
 Han jordens lof försmår mot fyllda plik-
 ters lön.

En dag han manar ofs, den skallande
 trompeten,
 Soldatens drägt är tung och tältets bädd
 är hård;
 Men stärkt af mödan sjelf, skall Svenska
 tapperheten
 Ån högre resa opp sin gamla minnes-
 vård.

Vi gå! — vårt Sjelfbestånd är fjättradt
 vid det helas;
 Vi gå, med armen lyft och själen oför-
 fagd.
 Hvar gång Kanonens moln af Svärdens
 blixtar delas,
 Må fädren blicka ned, med afund, på
 vår bragd.

Om än vår raska Här bland faror äro
 fördjupat,
 Han skall ur deras famn, med räddad
 heder, gå;
 Inom en hopad borg af fiender, som
 stupat,
 Skall, på Troféers thron, vår **GUSTAF**
 hyllad stå.

Så svärjom evig tro åt Gud och Kung,
 och dygden!
 Förfvarom Sverges rätt med obetvingadt
 mod!
 Den redan lefvat nog, som dör för fo-
 sterbyggheten,
 Och hennes tackfamhet är nog till äre-
 stod.

9.

LIFVETS VÅRDE.

Drag Sällhetens förgyllning
 kring allt hvad ögat skådar;
 gif Själen känslans fyllning,
 som bomben fylls med krut.
 Han laddas, för att brista,
 du njuter, för att mista;
 och nöjets höjd bebådar
 blott nöjets flut.

Gå, tusen arter blanda
 af det förmenta goda;
 drick! törstig i en anda,
 drick vällustens pokal;
 lät silfverskummet susa,
 lät nektarn dig berusa —
 På bottnen, likt en groda,
 flår ångerns qual.

Snart kindens blodfärg bleknar;
 snart, af en våldsam spänning,
 den jättestyrka veknar,
 som rasade så vild.

B 5

Till

Till själen smyger agget,
och under glitterflagget
af lifvets nötta penning
fyns dödens bild.

Till flut, bedragne! stupa
vid Sansens sena timma,
i det omätligt djupa,
med verkning, hopp och namn.
När än på bräckta vingar
du dig mot molnen fvingar,
fjunk, som en skingrad dimma;
i jordens famn.

Säg sedan, hvad du njutit;
Bär fram till glömskans stränder
de rofor, som du brutit;
i grafven omfätt dem;
Bland bleka skuggors dansar,
Bind ännu hoppets kranfar —
Men vet — det aldrig länder
till dödens hem.

Hvar-

Hvarför' få högt ofs lyfta,
 med foten snård' och bunden?
 Hvarför' få fjerran lyfta,
 med kraften kort och skymd?
 Välan! var ej förveten;
 välj häldre liknöjdheten —
 Njut; om du kan, för stunden:
 hon är din rymd.

Hvad redbart fins i världen?
 Och dock, hur' mycket retligt
 har ej den sköna flärden?
 Hvad är då lifvet värdt?
 Det är en sminkad qvinna,
 en trolös älskarinna —
 så vanckligt, så förtretligt,
 och dock så kärt!

DEN LILLA FLICKAN,
BARN-VISA.

Jag känner ännu världen föga,
jag nyss fyllt mina Nio år,
men ockfå ännu från mitt öga
dets forger präffat, ingen tår.

Jag leker bort med sorgfritt hjerta,
i skydd af oskulden min dag:
min fjäl är lugn, bekymrens smärta
den känner ännu icke jag —

Min föta fömn ej nånfin jagas
från mig af ouppfyllda hopp,
och kvarje morgon, då det dagas,
jag fliger glad och munter opp.

Och helfar på min goda Mamma,
med en förtrolig, barnslig röst,
och trycks med ömhet i detsamma
till hennes moderliga bröst.

Se'n hoppar jag omkring och dansar
 med mina fylskon lätt och fort,
 och klär min docka, knyter kranfar,
 och bygger opp små hus af kört.

Af Mamma får jag Pepparkaka,
 då jag är sedig, god och snäll;
 den låter jag min syfter smaka
 och känner mig, så fall, så fall.

Säg Pappa! — kan jag äfven blifva
 som nu så lycklig, glad och nöjd,
 då jag en gång skall öfvergifva
 min docka, och min barndomsfröjd?

MITT RÅD.

Tro ej alla menskior illa;
Tro ej alla menskior väl;
Det går lätt att sig förvillå
Med en öm och blödig fjål.

Om du skrämnda blickar kastar,
Och förfagd bland hopen står,
Snart förtryckarn till dig hastar,
Och beväpnad mot dig går.

Blif ej modfäld vid förföken,
Som då konflikt ställas an;
Ofta äro de blott spöken,
Hvaraf du ej skadas kan.

År du stark i pröfningstimman,
Och emot förfåtet ler,
Snart du finner, fram ur dimman
Solens strålar tränga ner.

Vandra varfamt ibland vänner;
 Ty det händer ofta där,
 Att du ej en enda känner,
 Fast du mitt ibland dem är.

Glädjens dag är snabbt förliden;
 Qvalets stunder ändra sig;
 Umgås därför' få med Tiden,
 Att du ej bedrager dig.

TILL B. M. F:RS
SKUGGA,

d. 10 Febr. 1806.

Hemskt, i Tornet klockan slår,
Morgonfolen, skymd jag finner,
Då en tyft och helgad Tår,
Ännu på Din Urna rinner.

Flydda drömmar — flydda år,
Snart i Glömskans flod sig vräka;
Tidens makt, dock ej förmår
Vissa djupa Sår, att läka.

Buller, flärd, ej föra mig,
När på min förlust jag tänker;
Och min blick den lyfter sig —
Dit — där Du, utkårad blänker.

Se hit neder (om Du kan)
 På den krets af Dina vänner,
 Dem du här få trogna fann,
 Och på den, som saknad känner.

När den stilla afton-stund
 Vi förtroligt om dig språka,
 Svära vi oss Ett förbund —
 Öfva Dygd — för att Dig råka.

Onämt skall ditt ädla Namn
 Detta dystra blad dock pryda;
 Och Din redan multna famn,
 Åanu Sanning för mig tyda.

VISA.

J Flickor! nyttjen tiden
af Edra blomstringsdar,
O snart är den förliden
och blotta minnet kvar —
snart, snart, af forger tryckta,
J ikolen se från Er
de fordna nöjen flyckta
att aldrig njutas mer.

Flyn ej ur muntra dansen,
än räcker livvets vår;
Fort! knyten blomsterkranfen
kring Edra vackra hår!
Kanske med morgondagen
att blomman visfnad är —
en bild utaf behagen,
som tiden snart förtär.

Men oförförd dock blifver
 och evigt lika skön,
 den glans, som dygden gifver,
 O Flickor! åt Ert kön;
 af ändringar och skiften
 ej hjertats skönhet vet,
 den blomstrar uppå griften,
 och ger odödlighet.

Men aldrig dygden nekar,
 att glädjas någon gång,
 den står ej Edra lekar,
 afbryter ej Er fång —
 Knyt Flicka! Vänskapsbanden,
 än är du rak och ung,
 räck åt en yngling handen,
 och dansa om och sjung!

 ÖGONBLICKET.

Fly evigt det förbudna ljuset,
 som visar framtiden förut;
 o! snart förflyger fällhetsrufet,
 späd på det jemt, var blind och njut!
 Ej efterlängtnad, ej befarad,
 tag dagen: gläds, med hjertat nöjdt,
 om han är skön — att han blef sparad,
 om han är flormig — att han drojt.

För nöjet fick du ingen borgen —
 töm bägarn, och deri ej spå;
 med aningar ej närma forgen —
 hon skyndar alltför snart ändå.

För dig ej tiden hejdar loppet;
 nöjs, att den kommande är skymd.
 Träng in det djerfva långa hoppet
 i ögonblickets lilla rymd.

Ja, förrän lifvet höfligt kulnar,
 bryt hvarje blomma sommar har;
 och förrän glädjens-himmel mulnar,
 välfigna honom, ännu klar.
 Hvad batar att i otid flytta
 till andra land ditt lugna tjäll?
 Bered ditt slägte någon nytta,
 och dig det enda namn af fäll.

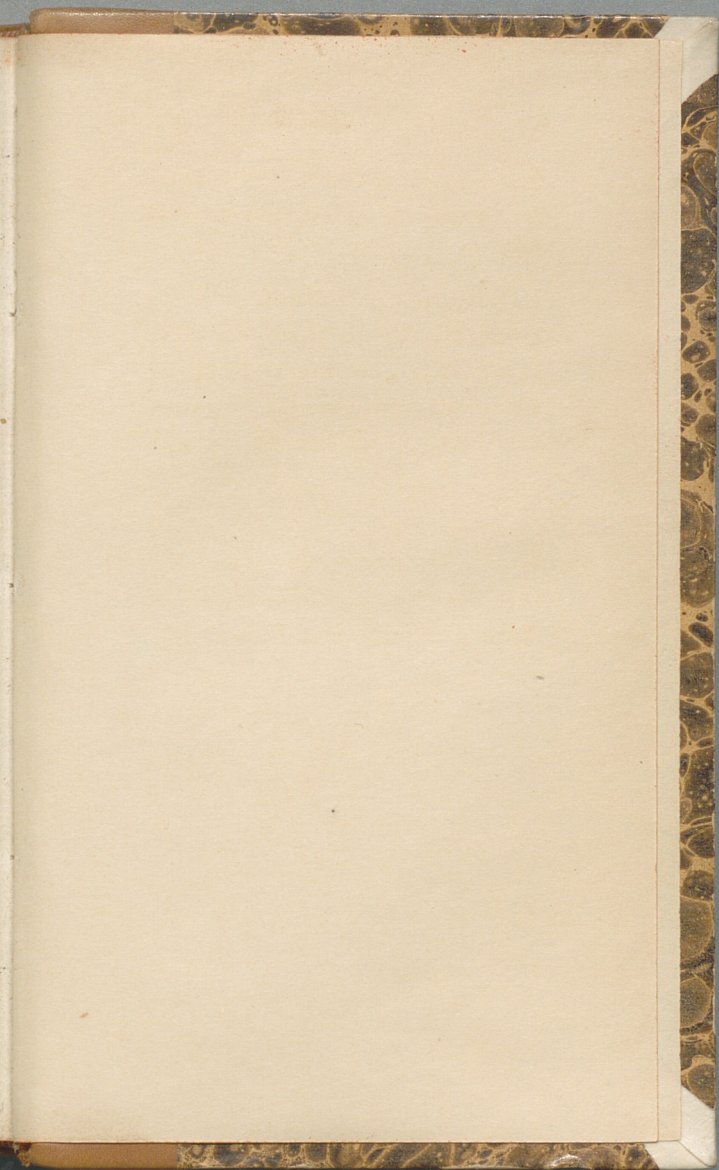
Sök ej det mål din blick ej hinner,
 välj offrets plikt, för offrets gärd.
 Man genom storverk afund vinner;
 var älskad, att bli afund värd.

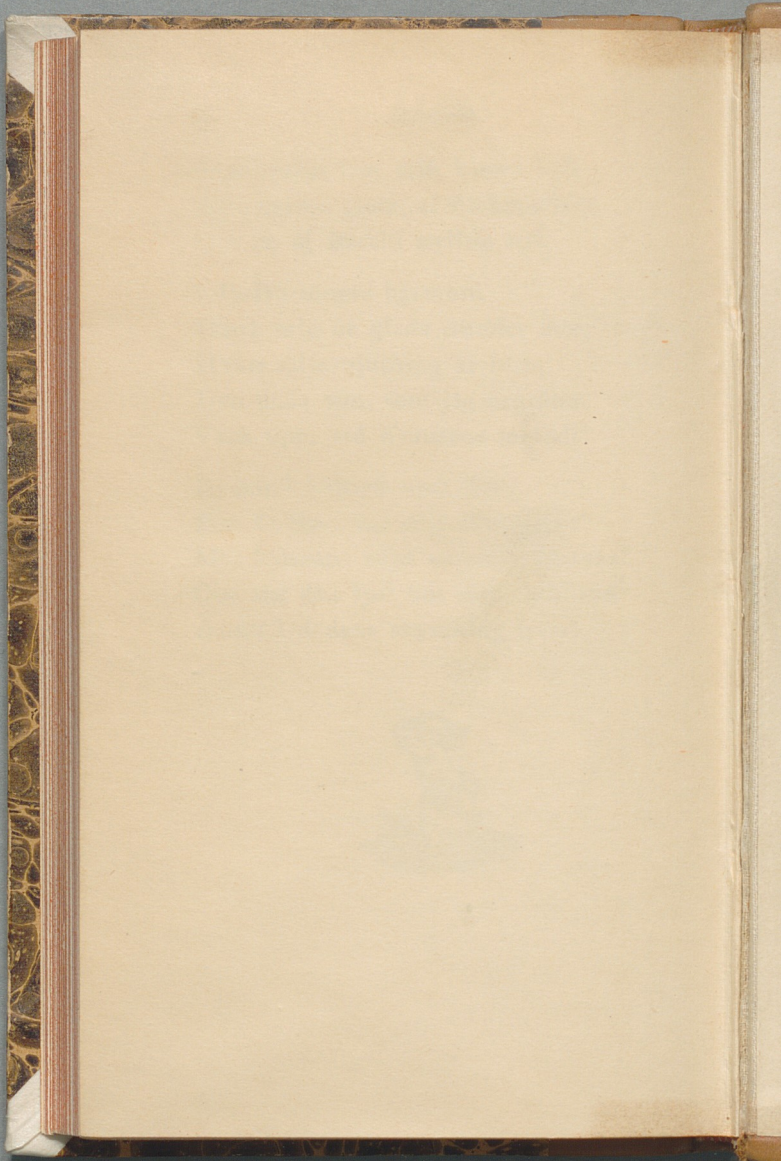
Ditt

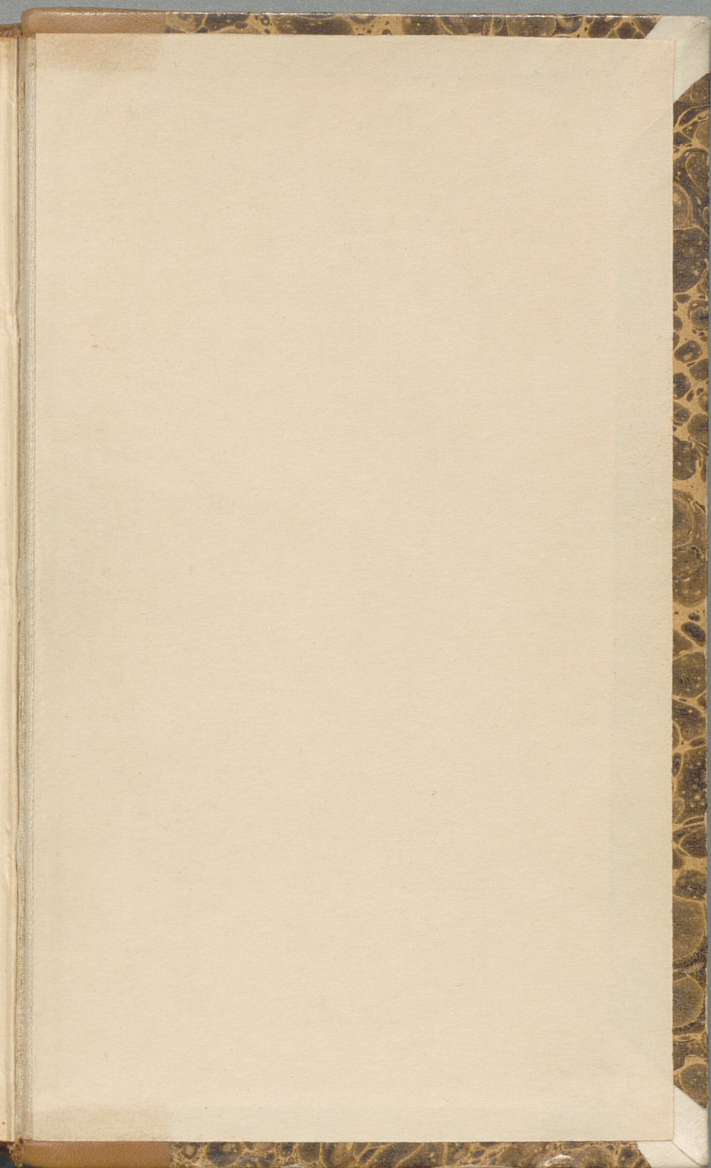
Ditt fanna värde skall förökas,
ju mera anspråkslös du är;
och du defs mer af lyckan fökas,
ju mindre du defs nåd begär.

Så lycklig genom alla skiften,
lät verlden skrida fram sin gång,
gör dig en blomsterfång af griften,
och hälfa döden med din fång.
Väl den, som äger och ej drömmer,
som emot flunden sorgfritt ler;
som, obekymrad, glafet tömmer,
och frågar ej, om han får mer!

Slut på XIV:de Delen.

www.books2ebooks.eu